

RÉSZLET (2.)

Nem túl jó előérzettel gondolok arra, mi is fog következni ezután, s ahogy belém karolnak, ellep az a feszítő és lobogó érzés, ami talán akkor indul el, ha az ember olyan dologra készül, mely meghaladja az erejét. Valami azt sugallja, hogy nem fogok eljutni este a vonathoz, és ez az érzés, miközben behunyom a szemem, és próbálok ismét kizárni mindent, sejtem, hogy nem abból fakad, ami most, az elmúlt öt percben történt, hanem mindazon idő alatt a fejemben le-lefutott gondolatoknak az eredménye, míg elindultam lefelé a lépcsőn, majd utoljára belenéztem az opeles fickó szemébe. Elhal a szirénazaj. Már csak a sofőr és a másik mentős hangfoszlányai és a nem messze, keresztben elfutó sugárút hangjai szűrődnek ide, majd hirtelen a rám eső erős fény is megszűnik, és mintha tíz fokkal hűvösebb volna most; végigfektetnek egy ágyon. Záródik az ajtó. A hangok még tompábbak lesznek, enyhe sós és jódos szag szállingózik körülöttem, és nem vagyok biztos benne, hogy érdemes-e egyáltalán kinyitnom a szemem. Aztán mégis megteszem, árad a fehérség, és rögtön kiszúrom, hogy az üveg átláthatatlan, zavaros. Ismét nyílik az ajtó. Felkapaszkodik valaki mellém, leül az egyik szűk, orvosi székbe, majd behúzza maga mögött az ajtót. Körvonalazódik, hogy valamiféle egyenruhát visel, mintha váll-lap is volna rajta, de lehet, hogy csak káprázik a szemem. A mentős a vállamra teszi a kezét, és annyit mond, hogy most egy kis szúrás fogok érezni a jobb karomon, s bár látja, hogy nem szívesen teszem amúgy sem, de mostantól óvakodjak a heves mozdulatoktól, mert enyhe sós oldatot kezd el belém csöpögtetni. Visszahajtom a fejem. Valóban érkezik a cspésszerű, jól ismert érzés, ami inkább megkönnyebbülést hoz, mintha kötelezővé tenné egyúttal, hogy pihenjek. Duzzad az érfalam, aztán enyhül a szorítás; a szervezet alkalmazkodik. A mentős visszahajlja a kezem, nyílik, majd csapódik az ajtó, elindulunk. Úgy egy perc elteltével sem hagy nyugodni az a sejtés, hogy a mellettem ülő fickó folyamatosan bámul, magamon érzem a tekintetét, és másodpercről másodpercre jobban zavar, hogy egyáltalán a közelemben van. Talán alagúton haladhatunk át, vagy egyszerűen csak eltakarta valami a napot, mert pont, amikor ismét tágra nyitom a szemem, szinte teljes a sötétség, csak néhány fénycsík húzódik el keresztben és fut végig a tárgyakon, az oxigénpalack szűrkesége és az EKG-s gép fehér szegélye mellett nem tudom tisztán kivenni a férfi arcát. Koncentrálok, mintha attól gyorsabban változnának a körülmények, vagy egyszerűen csak a türelmetlenségem miatt van az, hogy tudni akarom, a rossz érzésnek valójában semmi alapja nincsen, hacsak nem az, ami nemrég történt velem kint a tűző napon. Lassít a kocsit, és bár egy fokkal világosabb lesz a belső tér, a kintről beszűrődő sárgás fény egészen furcsa nyomást gyakorol a benti tárgyra, minden megnyílik, hátra is hajtom a fejem, mert aztán hirtelen ott van előttem az arc, egészen közel, mintha csak jönne, felém, hajolna egyre lejjebb, bele akarna mászni az arcomba, mozdul a keze, az egyikkel átnyúl fölöttem, megtámaszkodik, a másikkal megragadja a karomat, pont ott, ahol a branül – vagy hogy is hívják – bele van vezetve. Egyre jobban szorít. Préselődik belém a vékony tű, s mintha szakítana szét belülről, üvölnének, talán üvöltök is, de aztán a másik kezét ráteszi a számra, és ott van már egészen a szememnél. „Ha rajtam múlik, nem jutsz ki innen élve, te rohadék...” – ez az egyetlen mondat, amit értek, mert aztán hatalmasat fékez a mentőkocsi, a férfi átzuhan fölöttem, a fejem meg nekicsapódik az ágy acélkarjának, és hosszú időn keresztül csak egy egyenletes sípolást hallok. A tű már nem feszít, s ahogy tapogatni kezdem magam, érzem, hogy kiszakadt a karomból, és szívárog belőlem lassan a vér. Nagy nehezen felülök, fáj a fejem. A kép homályos, minden szanaszét hever, gyolcsok, tűk, kisebb-nagyobb gépek, két sztetoszkópot látok a homályos ablakon át szívárgó fény hasábjai között.

Talán a fény, igen, ez a túlzott szórás, vakító erősség tehet róla, hogy állandóan csukva kell tartanom a szemem – csak erre tudok gondolni, s közben úgy hasogat a tarkóm, hogy minden határozottságom elszáll, és még az sem zavar, hogy valaki a homlokomra teszi a kezét. Várok. Beszélgetnek mellettem, és a koncentráció, már amennyire képes vagyok rá, azért segít. „...Megvizsgálták, igen, egy ideig nem volt magánál, de ez teljesen normális, hisz akkora ütést kapott a fejére, hogy az egy ideig még látszodni is fog, az biztos. Egy hétig bent tartjuk megfigyelésen...” „És a rendőr?” „Elképesztő, de jól van. Annak ellenére, hogy előrezuhant, és úgy állt meg végül a kocsit, hogy félig kilógott a szélvédőn. Sehogy sem volt hajlandó fekvé maradni.” „Micsoda? És hol van most?” „Kint a folyosón. Sétál.” Idáig értem a beszédet, hallok a lépteket, megcsap egy enyhe szellő, nyikorog oda-vissza az ajtó, majd zárul. Homály uralkodik az egész teremben. Az ágyak függőnyel vannak elválasztva egymástól, így egyetlen arc sem körvonalazódik előttem, mikor végre teljesen kinyitom a szemem, csak egy résen keresztül látok ki, a falat a megszokott csík választja ketté, alatta zöldes színű, fölötte még a plafon is fehér, és a belmagasság az öt métert verdesi. A két hatalmas ablakot fekete nyúlványok szelik ketté, mint ahogy a kinti tájat is, amiből csak a pislákoló lámpák rajzolódnak ki a sötétben. Tehát este van. Az nagy baj. Lassan mozdulnak a fogaskerekek a fejemben, dühöngeni még sincs erőm egyáltalán. El kellene jutnom a kabátomig, feltehetőleg benne van az óram, a karomról, ahogy látom, leszedték. Nem igazán tudok másra gondolni, mint hogy el kell érnem a vonatot, ami megy föl, oda, északra, fél tízkor indul, és már nem lehet túl sok hátra addig. Nyomasztó érzés sugárzik lefelé a tarkóm felől, nem is fájdalom ez, inkább csak a test égése, egyfajta düh, mintha belülről kopogtatna valaki, a fejemből, jelezze, hogy ez baromira nem jó így, vagy fekédj vissza, vagy állj föl és rohanj, de ezt a köztes támaszkodó-nézelődő baromságot hanyagold. Hátradőlök, mert valóban nem bírom tartani hosszú ideig a felsőtestem.

Miután végiggondolom a dolgot: ahogy közeledem az Opelhez, majd hirtelen sötét lesz, villannak a fények a mentő belsejében, s ahogy fölém hajol a férfi, és agresszívan a fülembé súgja azt a néhány mondatot, furcsa félelem vesz rajtam erőt, mint hogyha ez a hely is, minden, a kórház, a jódszag, a neon és a foszöld függönyök csak a szabadságomtól akarnának megfosztani. Ráadásul egy hétig itt akarnak tartani, ha jól értem, és még a fickó is itt van kint valahol. Hát nem. Ez így nem lesz rendben, gondolom, és önkéntelenül is elkezdem lefejtetni magamról a csövet a kezemhez szoruló tapasztokkal, majd szép lassan egy vékony, fémes idegvillanás közben kihúzom a kezemből az infúziós tűt. Mikor leléptom a lábam az ágyról, egy egészen hűvös, borzongásszerű érzés fut végig rajtam, s ez csak erősödik, mikor a talpam a linóleumhoz ér. Enyhén csöpög a vér a kezemből. Széthúzó a függőnyt, de szerencsére senki nem áll az ágyak valamelyikénél, teljesen üres a terem, már ami a függönyök közti kis folyosókat illeti. Eddig fel sem tűnt, pedig talán hallanom kellett volna azt a mormolást, fújtatást, amit az egyik itt fekvő személy végez vagy alkot meg alvás közben, ki tudja, hogyan produkálja ezt a hangot, ám mikor arra gondolok, hogy a bezúzott fejemmel, amin egy szép kis kötés van, meg a csöpögő kezemmel és az egyrészes hálóingemmel milyen klasszul nézhetek ki, csendesednek bennem a cinikus gondolatok. Lassan elhúzó a bal oldali függőnyt, pedig nem is akarom látni, aki mögöttem van, de vannak olyan esetek, mikor az akarat semmit sem számít. Egy igen vaskos férfi fekszik az ágyon jól bebugyolálva. Közepes méretű, már őszes szakála idősebbnek mutatja, mint amilyen, a valódi korát is csak azért tudom meg, mert a kórlapja ott hever a feje mellett, elfelejthették visszaakasztani az ágy végébe, és jó nagy betűkkel szerepel rajta a születési dátuma, vagyis hogy ezerkilencszázhatvankettő. Pár másodperc után egyértelművé válik, hogy ő szörccsög ilyen

embertelenül, egy katéter fut a nyakán keresztül befelé, és ennek hozományaként árad belőle mintegy nyolc-tíz másodpercenként a szörcsögő hang. Körbenézek, mintha keresnék valamit, pedig csak bizonytalan vagyok. Fogalmam sincs, mi értelme ennek, és az a megfejthetetlen érzés uralkodik el rajtam, hályogot húzva a szemem elé, mintha ez az egész, ami itt van – vele együtt én is persze –, nem is létezne. Próbálok lehiggadni, nem vakarni az alkarom, és nagy levegővételekkel kiegyensúlyozni magam.

A bejárat mellett egy elég nagy fémszekrény áll, minden része zárva van, nyilvánvalóan ide lehetnek bezárva a cuccaim. A lakat félköríves vasrésze lehet vagy fél centi vastag, esély sincs rá, hogy szétzúzzam valamivel, elég hangos is volna egy ilyen művelet, tehát meg kell szereznem a kulcsokat. Hirtelen megkérdőjeleződik bennem mindaz, amit az elmúlt két percben tettem, sőt, valójában minden megkérdőjeleződik, és azt is értelmetlennek látom, hogy értelmetlennek látok bármit is. Bizonyára örültség, amit teszek, vissza kellene feküdnöm az ágyba, pihennem kéne, nem gondolni semmire, se Fannira, se a vértócsára, sem Marikára, sem az útésre, amit az opeles fickó mért a nő arcára, sem a sötétre, sem a sárgás fényre a mentő belsejében, sem pedig az orvos hangjára a vizit utolsó utáni pillanataiban. Igyekszem egy kissé felfelé feszíteni a vagy három méter magas ajtót, hogy ne nyikorogjon annyira, lassan tolom kifelé, de még így is szorul, erőlködik, akárcsak én. A folyosó mindkét irányban igen hosszú, baloldalt emeletes kis tolokocsik állnak, azokkal a szemcsés műanyag kancsókkal, amelyeket több tucat tálcá és műanyag pohár kerít körbe, középen pedig ott tornyosul a kondér, a negyven liter teával, amit egyébként kifejezetten szeretek.

Úgy érzem, meg kell ragadjak egy műanyag poharat, majd belemártom a még enyhén gőzölgő lötybe. Utánozhatatlan ez a kellemesen cukros, mégis természetellenes íz, akárcsak a város bármely pontján fellelhető kínai vendéglők kajái; mindenhol mindig ugyanolyan. Jobban esne, ha már kihűlt volna a tea, emlékeim szerint az íze is jobban kidomborodik akkor, de arra semmiképp sincs időm, hogy ezt megvárjam. Hangok szűrődnek ki az egyik teremből. Mikor odafordítom a fejem, látom, hogy egy hosszú fénycsík szeli ketté a folyosót, az ablakokra is felmászik, és még ilyen távolról is jól kivehető lesz egy hatalmas repedés az egyik belső üvegen. Nem értem, miről beszélnek, csak annyi biztos, hogy a férfihangok közé egy nő is vegyül. Visszateszem a poharat a tálcára, majd elindulok a fényforrás felé. Csak most tűnik fel, milyen hideg alattam a föld, ez már nem linóleum, hanem műkő, izmos kis repedésekkel tarkítva, közben újra csiklandozza a kezem a lefelé csorgó vér, szorítom a másik kezemmel, és érzem, hogy enyhén lüktet az alkarom, ami nem tűnik túl jó elő- vagy inkább utójelnek. Két méterre lehetek az ajtótól. Most nagyjából csönd van. Néhány apróbb mozdulat hangja szivárog ki meg valami aktasurrogás, mintha lapoznának odabent, aztán csoszogás, és be is mozdul enyhén a fény, mint amikor bolygó halad el az öt vonzó csillag előtt. „Meg kell kérjem újra, hogy feküdjön vissza a helyére, és ha nem teszi, akkor szeretném, ha ezt aláírná, mert nem vállaljuk a felelősséget önért abban az esetben, ha nem hallgat az orvos utasításaira.” „Az előbb neki is elmondtam már, hogy mi történt. Hol van most egyáltalán?” „Egy másik osztályra ment át.” „Minek?” „Ne haragudjon, de ezt nem vagyok köteles közölni magával!” „Nézze, neki is elmondtam, hogy itt egy rendőrségi ügyről van szó, és nekem beszélnem kell azzal az emberrel, gondolom, őt is ide hozták.” „Ő pedig bizonyára elmondta magának, hogy komoly ütést kapott a fejére, és a válla is csúnyán zúzódott, azért is van bekötve, nem viccből. Még egy sor vizsgálat vár magára, úgyhogy feküdjön vissza.” Bizonyára rólam lehet szó, felismerem a férfi hangját, aki a mentőben fölém hajolt, nyilván engem keres, meg azt a férfit, aki megütött, ahogy a további beszélgetésből ki tudom venni a részleteket. „Az az ember leütötte az öcsémet, akinek szintén itt kell lennie valahol. Miféle hely ez? Hová dugják az embereket?” Újabb csönd. Hosszú ideig nem szólal meg senki, közelebb húzódok a fénycsíkhöz, s ismét csak azt hallom, ahogy a papír súrlódik valamihez. „Fogalmunk sincs, hogy miről is beszél. Ki ütött le kit?” „Az az ember, aki bent feküdt a mentőben, ő. Megütötte az öcsémet, aki eldőlt, mint egy kuglibábu, és elterült ott a Kiskörút közepén.” „Ha látná azt az embert, ön is elismerné, hogy inkább őt ütötték le, méghozzá elég alaposan...”

Ennek a néhány mondatnak az elhangzása után mintha kinyílna valami a fejemben, egy szelep vagy retesz, de filmszerű módon, ráadásul lassítva indul el bennem az a folyamat, ami a földre kerülésemet megelőzte: látom a kerék alól kibúvó kisfiút, ahogy bőszen halad a játékkal a kezében, a nő kerekedő száját, deformálódó ajkait, a kétségbeesésről és dühről árulkodó szemek alatti enyhén sötétedő sávot, és érzem, ahogy aztán fordul a fejem, látom az egyik szemközti ablakból kifelé bámuló, kék köntösben hadonászó férfit, aki mintha kiabálna valaki után, s szinte érthetetlen, mert erre senki se lenne figyelemmel, de akkor már a kék Opel, az a visszataszító, meglehetősen agresszív fej, közeledem, a súlyvesztés a lerakott táská miatt, a néhány mondatom, amiből most csak annyit érzékelek, hogy mozog a szám, majd a nyíló ajtó, a közeledő kéz, de nemcsak a közeledő kéz, hanem a távolodó is, mert egyértelmű már, ami akkor egyáltalán nem volt az, hogy az én karom is mozdul, erősen, határozottan, a fickó arca felé. Mint valami reflex, nem volt szándékos, így érzem, de közben meg nyomást érzek a felső ujjperceken, mintha épp az imént ütöttem volna arcon a férfit. Hihetetlennek tűnik, de ezek szerint szinte egyszerre csaptuk meg egymást, akár egy box-meccsen, csak hogy ott legalább az egyik versenyző talpon maradt volna, a mi esetünkben azonban a helyzet súlyosabb.

Próbálok felidézni az eszméletem visszanyerése utáni időszakot. Dereng a nő, aki fölém hajolt, a felfelé irányuló hó szakadozása és a vakító fényvillanások, majd a két mentős, a hátulról – vagy inkább mindenhol – érkező túlköelés és a szűrődő zenefoszlányok. Az Opelből kiszállt férfi viszont nincs meg. Nincs sehol. Miután felemeltek az aszfaltról, akkor sem láttam, és őszintén szólva fogalmam sincs most, ahogy nézem a hosszanti fénycsíkot a folyosón, és arra várok, hogy az a fickó ismét rám szálljon, mi is történhetett vele. Hogyan került egyáltalán oda a bátyja? És nyilván az opeles fickót is mentővel vitték el, de akkor miért velem jött? Ki akart csinálni már a mentőben, mert úgy lezúztam az öccsét, hogy neki már mindegy volt? És mi lenne, ha beszélnek ezzel az emberrel? – ilyesféle gondolatok kavarnak a fejemben, de elvetem mindegyiket, hiszen ha ez a férfi rendőr – márpedig nagyon úgy tűnik, hogy az –, akkor a feltehetőleg zavart érvelésem sehogy sem állná meg a helyét. Másrészt, nincs kedvem ehhez az egészhez, ahogy Marikához meg a felmosóvödörhöz se volt kedvem, ahogy nem volt kedvem a tűző naphoz, és a volt főnököm fejéhez sem, pusztán csak fel akarok ülni arra a vonatra, majd leszállni és sétálni egy hófödte tájon, egyedül. Hogy miért is abba a mentőbe szállt be, amivel engem kívántak behozni? – nem tudom, de közben ő is rendesen rápacsált, mert a szélvédő darabkái az ő bőrén is nyomot hagytak, azt hiszem.

Egyre hidegebb van, most már kifejezetten fázom mezítláb állva a kövön, a bal kislábujjam pont egy repedésre talált, kényszerít érzek, hogy ide-oda húzogassam a lábfejem, mintha valamiféle örömet okozna, de persze csak kényszercselekvés. Fogalmam sincs, hogyan tudnám megszerezni a kulcsokat. Bent ismét beszélni kezdenek. Nem tudok koncentrálni, leköt a repedés. Néha hihetetlenül idegesít, hogy ilyen jelentéktelen dolgokkal telitem az időt, pedig ennek is nyilvánvalóan megvan az oka, csak feltehetőleg én nem jövök rá, mi is az. „Merre van az az ember?” „Itt, a kórházban. Az egyik kórteremben.” „Ne szórakozzon velem!” – válaszol sokkal ingerültebben a férfi, aztán megint mozdul a fény, és egy árnyék vetül keresztbe a folyosón, majd felkúszik a törött üvegű ablakra. Nincs sok időm, hogy eltűnjek, ha nem szeretnék már itt a folyosón találkozni vele, így néhány nagyobbra szabott lépéssel közelebb húzódok a terem bejáratához, szerencsére nem zártam be teljesen az ajtót, viszonylag könnyen bepréselem magam közte és a fal között. Ismét a fújtatás, ami egyenletes időközönként telíti be a talajtól a plafonig a helyiséget, balra az első ágyon fekszik a férfi, akit korábban megnéztem, jobbra az én ágyam, a hátsó kettőn nem is tudom, pihen-e valaki. Csoszogás szűrődik be kintről. Egy idő után nyílni fog az ajtó. Hallom, ahogy a nő többször is felszólítja a férfit, hogy hagyjon békén, mármint engem, ez jólesik, mintha tényleg gondoskodni akarna rólam, holott csak a kötelességét végzi, és a jogszabályokhoz igazodik. Szinte zihálok. Egyszerre lüktet bennem

a félelem és az az értetlenség, amit egyébként pont a félelem miatt rögzít a még józan részem, behúzódok a szekrény mellé, lesz, ami lesz, gondolom, lassan nyílik az ajtó, úgy tűnik, nem csak nekem okoz gondot a mozgatása.

Elsőként a vékony, fekete hajú nővér jelenik meg. Az arca csontos, a keze pedig egészen hosszú, és csak úgy leng hanyagul mellette, ahogy halad. Megfordul, talán azzal a szándékkal, hogy lelassítsa a férfit, vagy egyszerűen csak jelezze, hogy itt nem tehet azt, amit csak akar, s látom, hogy észrevesz. Rajtam kívül, azt hiszem, más nem érzékelné, hogy fordulás közben egy olyan ember is a látóterébe került, aki bekötött fejével, vérző karral igyekszik őt és még ki tudja, kit, kijátszani. Mögötte nagy léptekkel belép a férfi, neki is be van kötve a feje, akárcsak nekem, és a pólója csak föloldalt fedi a testét, a felém eső rész ki van szakítva, s a jobb keze egy egészen furcsa pozícióban van felkötve. A nő int, majd újra megfordul, megkerülik az ágyat, amiről a férfi azt hiheti, hogy rajta fekszem, és mikor egészen eltűnnek az ágy körül főntről, egy körbevezetett fém tartószerkezetről lógó zöld függöny mögött, szép lassan kihúzódok a teremből.

Még hallok, hogy a férfi szitkozódni kezd, egy csattanás is jól hallható, majd a nő magas és parancsoló, de mégis szelíd hangja szűrődik ki a folyosóra. Nem értem, mit mond pontosan, bár kétségtelenül rendre utasítja a férfit. Egy csöppet enyhül a szíverésem, annak ellenére, hogy nagyon meglep a nő viselkedése, s hogy megmutatta, mi is az az önfegyelem, még akkor is, ha nem teljesen érthető. A szoba ajtaja még mindig nyitva van, és a lámpa is ég, mikor belépek. Egy hosszúkás, mindkét oldalon szekrényekkel beépített helyiség ez, ahol négy szék áll, orvosi eszközök, dobozok vannak mindenütt. Hihetetlen szerencsém van; rögtön az ajtó mellett jobbra megpillantok egy téglalap alakú kis szekrényt, ami egyrészt nyitva van, másrészt kulcsok lógnak benne; néhány másodperc után már a kezemben is van a 7-es számú csomó, amin jó néhány kisebb és két nagyobb kulcs lüfeg. Kinézek a sötétbe. A szememet annyira megégethette a hirtelen erős fény, hogy semmit se látok, még a kintről, az ablakon beszűrődő utcai fények is csak foltok a retinámon, eltűnt a tálalókocsi, az oldalt húzódo műanyag székek és minden izgalmas repedés a padlón. Figyelek, de nem hallok semmit. A folyosó másik végében egy lengőajtó van, amögé kéne eljutnom, talán ott volna a legbiztonságosabb. Rohanni kezdek a jéghideg padlón, s már az ajtó előtt haladok el, mikor eszembe jut, hogy keresnem kellett volna valamit, amit felvehetek a lábamra, bizonyára találtam volna ott a szobában egy papucsot vagy efféléit. Most már mindegy. Lelassítok, majd szép fokozatosan kitárom az ajtó bal szárnyát, belépek mögé, visszaengedem, és várok.

Úgy egy perc telhet el, és kicsapódik a terem ajtaja, igen komoly erő kell ahhoz, hogy valaki így kilökje, a fickó kiviharzik a folyosóra, majd eltűnik a folyosó végén rejlő sötétben. A nővér is követi, de ő a szobába megy, s amint eltűnik, megtolom a lengőajtót, amilyen gyorsan csak tudok, bemegyek a terembe, hogy kiszabadíthassam a cuccaimat, sajog a nyakam, az egész tarkómon egy tompa nyomás uralkodik, és folyamatosan az az érzésem, mintha vér folyna végig a kezemen, holott csak fázom. Nem akar elfordulni a kulcs. Rángatom a lakatot, de hiába. Valaki a vállamhoz ér. Most már egészen úgy érzem magam, mint a gyerekkori hűtőfürdők idején; szinte elviselhetetlen ez a váltakozás, hogy kint a folyosón fázom, a lakat rángatása alatt úgy szakadt rólam a víz, mint egy Cooper-teszt után, mikor kíváncsorigtam a futópálya szélére – és rá néhány másodpercre, most megint a hideg. „Azzal nem fogja tudni kinyitni. Ha kérte volna, odaadtam volna a lakathoz illő kulcsot.” Mi az, hogy ha kértem volna? Nem is beszélünk egymással, fut át a fejemen az elmondásra soha nem kerülő válasz. „Hová akar menni?” – kérdezi mögöttem. Megfordulok, és a fekete hajú nővér áll velem szemben, egészen kerek, mélyen ülő szemekkel néz rám, s még így, a legelvetemültebb üldözési mániám beigazolódása idején sem memém azt állítani – ha valaki megkérdézné – , hogy rosszat akarna nekem. „Az a kulcs egy másik terem szekrényosorának a kulcsa. Ezzel tudja kinyitni a magáét.” Átnyújt egy kulcscsomót, majd rámutat arra, amelyiket használnom kellene. Nehezemre esik elvenni a csomót, és enyhén remegő kezekkel válogatok a kulcsok között, jól össze is keverem az egészet, hiába mutatta meg, melyikre volna szükségem. „Ez az, ezt használja!” – szólal meg ismét, és közben rám néz, nem is a kezemre vagy a kulcscsomóra, egyszerűen mintha szuggerálni akarna, irányítani, éreztetni velem valami olyasmit, amire soha, egész életemben nem voltam fogékony. Mozdulni se bírok. „Fáj a karja?” – kérdezi teljesen természetesen. „Igen, eléggé.” „Akkor ezt vegye be most.” Kivesz a zsebéből egy kis dobozt, amiből egy szem fehér kapszula kerül a kezem ügyébe. Gondolkodás nélkül bekapom, majd nézem a nőt. „Most mire vár? Vegye ki a cuccait, ha menni akar, azt a férfit úgysem lehet lebeszélni arról, hogy megkeresse magát.” „Hol van most?” – kérdezem. „Fölküldtem, egy emelettel följebb. De nem hiszem, hogy sokáig tartana, míg rájön, hogy maga nincs fönt.” „Értem. És hol van, akiről beszélt?” „Egy másik kórházban.” „És mi van... illetve mi lesz vele?” – kérdezem elég bátoritanul. „Azt nem tudom.”

Az utolsó néhány mondat közben feltűnt, hogy a lány – mert inkább lányos, mint nőies – inye néha kilátszik, mikor beszél, és olyan vörös, mint a frissen szeletelt marhahús, szinte visít az ajkai alól, melyek halvány rózsaszínben tündökölnék, és ez a négy; a fekete szeme, a fehér bőre, a szelíd ajkai és a harsogó, szinte lázadó belső egészen megdöbbenő, mintha csakis belül élne. Úgy érzem, hogy az, aki látja, azok, akik naponta találkoznak vele, nem is érzékelik igazán. „Miért enged el?” – kérdezem hirtelen, de meg is bánom, mert egyfelől borzasztóan hülyének érzem magam, másfelől ezzel elismerem a helyzetemet és a kötelességeimet. „Nem engedem el, csak megadom annak a lehetőségét, hogy elszökjön. Bizonyos szempontból egyáltalán nem javaslom, hogy elmenjen.” Olyan rezignáltan, tisztán, érthetően beszél, hogy nem is bírok a szemébe nézni, azon kapom magam, hogy csak forgatom ide-oda a fejem, mintha zavarban volnék. „Hogy bizonyos szempontból nem javasolja?” „Nem javaslom, mert nincs jól, csak ezt a körülményei nem engedik láttatni. De legyen úgy, ahogy maga akarja, mondjuk azt, hogy elengedem. De csak azért, mert így is, úgy is visszajön hamar.” Teljesen logikusnak tűnik, amit mond, annak ellenére, hogy ez az első dolog az utazás szándéka mellett az elmúlt tizenkét órában, aminek látom értelmét, célját, és amit helyeselni tudok, csakhogy ez a kettő nagyon is szemben áll egymással. „Csakis azért, hogy meglegyen, amit én akarok?” – szólok aztán. Nem válaszol néhány másodpercig, csak néz, bele a szemembe, majd szinte észrevehetetlen módon, tényleg csak egy milliméternyit mozdulva, mosolyra húzódik a szája. „Nem. Azért, mert nem szeretném, ha több bántódása esne. Végül is, ez a dolgom, hogy ezt megakadályozzam.”

Ezt követően kiveszi a kezemből a kulcscsomót, és mintha mindig is ezt csinálta volna, egyetlen mozdulattal kinyitja a zárat, kihúzza a kulcsot, és rám se nézve kimegy a folyosóra. Lüktet a szívem, s nem is a mellkasomban, hanem a tarkóm tájékán meg az alkaromban. Utána mennék. De valamiért mégsem. Felváltva villan be a gőzölgő aszfalt, a férfi feje, ahogy fölém hajol, a mentő villódzó belseje, Marika álmos arca és a házmesternőn párolgó műanyag dressz, a vakolat, majd a villanás az előző estéről, s ahogy lassítva figyelem, hogy a tenyerembe mélyed a kés hegye, és éget és zavar és mennék már el innen, és valamitől egyre enyhül a fájdalom a kezemben, a tarkóm bizsereg, érzem, hogy egyszerűen csak rám másznak a ruhák, az óráim üveglapja, mintegy pókfonál, rátekeredik a kezemre, nadrág, cipő, ing, rángatom a kötést, kabát, a szakadt táskám, majd az ajtó nehézkes mozgása, az enyhe teaszag, az ajtó lengése, az enyhe szél és a sötét folyosó nedves levegője, s ahogy feltűnik lassan az ő, aki a kapu melletti kis szobában egyenletesen emelkedik, hangfoszlányok, a szám mozog, aztán a váratlan berregés, a kapu nyílása, majd a levegő, ami nem ébredés, inkább a kábulat egy más foka, árnyékok suhannak el, sárga csíkok lámpatestekké állnak össze, és a nedves aszfaltban ott él egy másik város, majd a kapaszkodó fekete csikja, ami hosszan, végeérhetetlen hosszan ráncigál, és mindig gyorsabb egy fokkal, előréúszik vele a kezem, reklámok futnak fel-le, váltakoznak egy üvegkalickában, és két lány mosolyog, az egyik meg is érint, de nincs időm maradni, mert a szerelvénymár ott áll, nyílik az ajtó, fekete keret, bent kapaszkodók, és valaki mintha

rajtam is csüngene, majd újra nyílik, a fehér márvány repedései közül mintha emberek bújnának elő, a csikos, szabdalt lépcső ráncigál, és mire megjelenik a két sárga oszlopfeje és az újságosstand vakító fehérsége, megcsap a kinti szél, ami nyugalomra int, és lelassít, mint a célszalag a vágta legvégén. A térdemet fogom mindkét kezemmel, így most már biztos, hogy a táskámat elhagytam valahol.

Kezd kimenni belőlem ez a kábulat, amiről csak annyit sejtek, hogy összefüggésben lehet azzal a kis kapszulával, amit a nővér még a kórházban adott. Zihálok, alig kapok levegőt, és nem tudom eldönteni, hogy ez azért van-e, mert egyszerűen csak rohantam, vagy azért, mert rohantam, s mellé azt képzeltem, hogy nem rohanok kellőképpen. Felmegyek a lépcsőn, balra fordulok szinte ösztönös módon, és mellettem már ott tornyosul a hatalmas épület. Ötven méter, és elérem a bejáratot. Néhány lépcső, és megnyílik a tágas tér a hatalmas kijelzővel, és mögötte ott húzódnak, távolodnak a sínpályák. Mindenhonnan zaj, beszéd, targoncahang és kutyaugatás tolu felém, s kezd visszakúszni az a tompa nyomás a tarkómba és a feszítő érzés az alkarom tájékára, közelebb húzódok a múmárvány szegélyhez, mely a feljártót keríti körbe, amin egyszerre vagy negyven ember emelkedik, akik már megvették a jegyüket az útra.

Valahogy úgy képezem most, hogy mindenki arra a vonatra szeretne feljutni, amire én is, de amikor a táblára nézek, rengeteg sort látok és számtalan elfolyó időpontot. Lassan tisztul a kép, a fekete háttér és a fel-le bukdácsoló helységnevek és időpontok kavalkádja. Hamburg. Ott van. Oda kell elsőként eljutnom, és azt hiszem, mosolygok, mikor benyúlok a tárcámért a belső zsebembe, s azt kiemelve megtalálom a jegyet, amit korábban megvettem. Ebben a pillanatban nem számít, hogy nincs nálam semmi abból, amit otthon gondosan összekészítettem, s hogy nem jutottam el végül a munkahelyemre, hogy a seggfej főnökömmel beszéljek, aki lenyúlta a csajomat, az sem számít, hogy az a férfi keres, hadd keressen, és Marika vérfoltja is teljesen hidegen hagy.

De ahogy nézem a kijelzőn a hófehér számokat, majd az órát, amin lassan lépked körbe egy fekete mutató, és a vonat piros oldalát, ami egyre sötétebb lesz, ahogy távolabbra és távolabbra nézek, eszembe jut a lány, aki odaadta a kulcsokat, hogy itt legyek.

Megjelenik a hófehér táj, amiben feloldódna, eltűnne az arca, hogyha együtt lennénk. És már most, egyetlen tiszta gondolat után átkozom magam amiatt, hogy nem vagyok képes hiányérzet nélkül dönteni.

Kategória: vers, próza

Denumire autor: Szöllősi Mátyás

Látó Szépirodalmi Folyóirat